

Størrelser, Landet og Byerne, har givet det offentlige betydelig større Myndighed overfor de enkelte Grundejere end tidligere, medens man ikke har betrygget de sidstes individuelle Retsstilling tilstrækkeligt med Hensyn til de betydelige Interesser, det her drejer sig om, hvorhos man ikke har sondret, ja, vel endog paa Grund af de forskelligartede Forhold ikke har kunnet sondre mellem ældre og nyere Anlæg paa den Maade, som Byernes, specielt Frederiksbergs, særlige Forhold, saavel de lokale Forhold som Beskatningsforholdene, gave Anledning til.

Af disse Aarsager ville Ulemperne for Frederiksberg ved at have fælles Vandløbslov med Landet formentlig blive endnu mere følelige end nu, hvis det ovennævnte Forslag bliver vedtaget.

Hertil vil det ogsaa, for saa vidt angaar Grundejerne i Frederiksbergs søndre Landdistrikt, i høj Grad bidrage, at der for Tiden verserer en Vandsynssag i dette Distrikt mellem Grundejerne og Kommunen, betræffende Anlægget af Kloaker i Distriktet (Gaasebæksrendens Regulering); denne Sag angaar hele Kloakeringen i dette Distrikt og har saaledes betydelig økonomisk Interesse; men det forekommer os ret uheldigt, om det Lovgivningsgrundlag, hvorpaa denne Sag nu bygger, skulde blive helt forandret ved Vedtagelse af en ny Lov, inden denne Sag er afsluttet.

Undertegnede Bestyrelse for Frederiksberg Grundejerforening tillader sig derfor at andrage om, at der til det ovennævnte Lovforslag maa blive føjet en Bestemmelse om, at det ikke gælder for Frederiksberg.

Saafermt dette vort Andragende ikke skulde kunne tages til Følge, ere vi saa fri at fremkomme med følgende Bemærkninger til Lovforslaget, idet vi skulle oplyse, at naar vi fremkomme med vore Forslag direkte til det ærede Udvalg i Stedet for først gennem Forhandling med Frederiksberg Vejudvalg at søge at enes om fælles Forslag, sker dette af Frygt for, at Tiden skal løbe fra os.

Den ny Bestemmelse i § 52, 2det Stk., der som Regel vil blive benyttet i Købstæderne og Handelspladserne ved Kloakanlæg, gør det noget betænkeligt at beholde Bestemmelsen om Synsmændenes Udnævnelse af Kommunalbestyrelsen. Vi stille dog ikke Forslag om Ændring her.

Medens denne første § 52 indeholder 2 helt forskellige Afsnit, har dette formentlig ikke faaet tilstrækkeligt Udtryk i adskillige af de følgende Bestemmelser. § 54, 1ste Stk., og Nr. 2 synes saaledes alene at referere sig til 1ste Stk. af § 52.

I § 52 vil det formentlig være rigtigt at optage tilsvarende Regler til § 4, 2det Stk., 3die Stk., 2det Punktum, og 4de Stk., 1ste Pkt., i den ny københavnske Kloaklov. Saaledes som § 52, 2det Stk., er affattet, kan enhver Ejer, hvis Ejendom er saaledes beliggende, at dens Afløbsvand hensigtsmæssigt kan føres til den paa-tænkte Ledning, tilpligtes at tage Del i det ny Anlæg uden Hensyn til, om han mulg for Tiden har Afløb til et andet Omraade eller lige saa hensigtsmæssigt kan faa Afløb dertil. Dette har f. Eks. aktuel Interesse paa Frederiksberg paa Grænsen mellem By- og Landdistriktet. En Ændring tiltrænges formentlig her.

Efter Vandløbsloven er det almindelige Varsel til Parterne 2×24 Timer. Ved saa vigtige og indviklede Spørgsmaal, som det her drejer sig om, bør det formentlig ikke være under det for København i den sidstnævnte Lov, jfr. L. ³⁰/₁₁ 1857 § 4, fastsatte Varsel: 8 Dage.

For Købstæderne og Handelspladserne turde det være Regel, at Kommunen selv vedligeholder Kloakerne i de offentlige Gader. Dette gælder i hvert Fald paa Frederiksberg, og der bør formentlig ikke af Vandsynsmændene eller Landvæsen-kommissionen kunne gøres Undtagelser derfra for ny Anlæg.

Slutningspunktum'et i § 52 bør formentlig udgaa, da det giver de overordnede Myndigheder en for stor Magt og faktisk lægger Spørgsmaalet om Kommunens Vandafledningsanlæg i deres Haand overalt, hvor disse Anlæg berøre 2 Kommuner. Derhos bemærkes, for saa vidt angaar Bestemmelsens Anvendelse paa Forholdet mellem København og Frederiksberg eller en anden tilgrænsende Kommune, at Loven af 1880 jo ikke gælder for København, og om den nævnte Slutningsbestemmelse derfor kunde anvendes over København, forekommer os tvivlsomt. Antager man, at København ikke er bunden ved denne Bestemmelse, kunne de tilgrænsende Kommuner i Kollisionstilfælde blive lidt uheldigt stillede. En Uenighed mellem København og Frederiksberg bør formentlig, hvis den skal afgøres af en overordnet Myndighed, altid afgøres af Indenrigsministeren, men det er ikke klart efter § 52, jfr. § 3. Under alle Omstændigheder bør der derfor formentlig, hvis Bestemmelsen bibeholdes, tilføjes f.